

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1827/2552

บริษัทออร์เนท เอสดีโอ จำกัด โจทก์ นางอรุณ เหมดนตรี จำกัต์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7, ป.วิ.อ. มาตรา 220, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 91

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า โจทก์จำเลยทำสัญญาประนีประนอมยอมความและศาลพิพากษาตามยอม เมื่อเป็นความผิดอันยอมความได้ สิทธินาคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2) จึงมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 เห็นว่า กรณีดังกล่าวทำให้หนี้ที่จำเลยได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นผลผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีจึงเลิกกันตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 สิทธิของโจทก์ในการนำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไป พิพากษายืน ย่อมมีผลเท่ากับว่าศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกฟ้องโจทก์ จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 220

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อประมาณเดือนเมษายน 2547 จำเลยออกเช็คธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาถนนโรจนะ-อยุธยา รวม 4 ฉบับ ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2547 สั่งจ่ายเงินจำนวน 1,128,133 บาท ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 25 พฤษภาคม 2547 สั่งจ่ายเงินจำนวน 1,135,541 บาท ฉบับที่ 3 ลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2547 สั่งจ่ายเงินจำนวน 1,260,879 บาท และฉบับที่ 4 ลงวันที่ 2 มิถุนายน 2547 สั่งจ่ายเงินจำนวน 1,260,879 บาท ให้แก่โจทก์เพื่อชำระหนี้ค่าสินค้าซึ่งเป็นหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายเมื่อเช็คทั้งสี่ฉบับถึงกำหนดชำระ โจทก์นำไปเรียกเก็บเงินแต่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน โดยให้เหตุผลว่าเงินในบัญชีไม่พอจ่าย มีคำสั่งให้ระงับการจ่าย และเช็คสั่งจ่ายผิดปกติ การกระทำของจำเลยเป็นการออกเช็คโดยเจตนาไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค นั้น หรือในขณะที่ออกเช็คนั้นไม่มีเงินอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ หรือให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น หรือถอนเงินทั้งหมดหรือแต่บางส่วนออกจากบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินตามเช็คจนจำนวนเงินเหลือไม่เพียงพอที่จะใช้เงินตามเช็ค นั้นได้ หรือห้ามธนาคารมิให้ใช้เงินตามเช็คนั้นโดยเจตนาทุจริต ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า โจทก์และจำเลยได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน และศาลพิพากษาตามยอมไปแล้ว เมื่อคดีนี้เป็นความผิดอันยอมความได้ สิทธินาคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปจึงให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้ศาลชั้นต้นเห็นว่า โจทก์และจำเลยได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีหมายเลขแดงที่ 442/2548 ของศาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และศาลพิพากษาตามยอมกรณีถือได้ว่าเป็นการยอมความกันโดยถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อเป็นคดีความผิดอันยอมความได้ สิทธิของโจทก์ในการนำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 เห็นว่า กรณีดังกล่าวทำให้หนี้ที่

จำเลยได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นผลผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีจึงเลิกกันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 สิทธิของโจทก์ในการนำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปพิพากษายืน ย่อมมีผลเท่ากับว่าศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกฟ้องโจทก์ จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาโจทก์มาโดยไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย" พิพากษายกฎีกาโจทก์

องค์คณะ

บุญส่ง โพธิ์พุทธชัย · ธานีศ เกศพิทักษ์ · สิงห์พล ละอองมณี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1827/2552>